

Dokterswoning in directoirestijl

Toen architect Bernard De Clerck voor het eerst voet in deze woning zette, viel hij meteen voor ... de indrukwekkende trap. "Hij was prachtig afgewerkt", zo vertelt hij enthousiast, "met schitterende details uit de periode van de directoirestijl." Ook de rest van het huis viel in de smaak en zo werd de knoop snel doorgehakt.

Tekst: Fanny Storms Fotografie: Frédéric Ducout

In de afwerking van de treden en de leuning zijn veel details uit de directoirestijl verwerkt, die de trap een machtige uitstraling geven. De mozaïektegeltjes in de gang werden in de jaren dertig gelegd.

Net zoals het huis zelf zijn
de meubels sober, maar niet strak

Foto boven: De vele kleine lantaarns zijn een verzameling van Bernards vrouw Isabelle. De meeste exemplaren vond ze op brocantemarktjes.

Eigenlijk was het puur toeval dat Bernard en zijn vrouw Isabelle op deze woning stuitten. Ze woonden in die tijd in Brussel, maar Bernard werkte als architect aan een project in Aarsele. “Het was helemaal niet onze bedoeling om in deze streek te komen wonen”, vertelt hij. “Maar iets verderop had ik een huis gezien dat te koop stond en ik was er wel nieuwsgierig naar. Het was zo’n statige oude dokterswoning, precies wat we in gedachten hadden. Dus heb ik meteen maar even gebeld en ’s middags mocht ik al langskomen. Het was mij onmiddellijk duidelijk dat het nogal wat werk zou vragen om er het huis van te maken dat we in gedachten hadden, maar toch was ik op slag verkocht.” Vanaf dat moment ging het allemaal heel snel. Korte tijd later verhuisden Bernard en Isabelle met hun beide kinderen van Brussel naar Aarsele.

DIRECTOIRESTIJL

De dokterswoning bleek precies het soort huis te zijn waar Bernard en Isabelle van droomden. Het werd gebouwd in 1820, in de landelijke directoirestijl. “Die stijl is vrij sober”, legt Bernard uit. “Niet al te veel overdreven franjes, maar toch ook geen koele of strenge uitstraling. Ook heel typisch zijn de hoge, smalle ramen. Bovendien zijn de kamers hoger dan in moderne huizen, maar niet zo hoog dat je het gevoel krijgt erin verloren te gaan. Door mijn werk als architect was ik al vertrouwd met de directoirestijl en ik houd er heel erg van. Ook uit de empirestijl, die iets later zijn intrede vond, zijn hier wel wat elementen terug te vinden. De trap waar ik meteen zo voor viel, heeft bijvoorbeeld wel wat kenmerken uit die periode.”

OUDE FOTO'S

Door de jaren heen was het huis echter sterk veranderd en had het allerlei invloeden van andere stromingen en trends ondergaan. Gelukkig kon Bernard enkele oude foto's bemachtigen, want hij wilde het huis zo veel mogelijk terugbrengen naar de oorspronkelijke stijl. “Dat bleek

We vinden het belangrijk om in het hele
huis te leven en iedere ruimte te gebruiken

Deze ruimte was ooit afgewerkt met een houten lambrisering, maar die paste niet bij de stijl van het huis. Bernard haalde ze dus weg en zo stuitte hij op de grote keukenschouw. De tafel tekende hij zelf uit. Bij een antiquair vond Bernard de twee Italiaanse kroonluchters. De blauwe kast is afkomstig uit Zuid-Frankrijk. Daar wordt ze een argentière genoemd omdat in dit soort kasten vaak het zilverwerk bewaard wordt.

een hoop werk. Zo hebben we de ramen terug moeten aanpassen en de vloeren opnieuw moeten leggen. Soms hadden we ook geluk: zo vonden we in de woonkamer onder het valse plafond het oorspronkelijke plafond terug, mét de authentieke mouluren. Ook de originele bogen en sierlijsten in de hal zijn bewaard gebleven. Daar waren we natuurlijk heel blij mee.”

ANTIQUAIRS EN BROCANTEMARKTEN

Voor de inrichting gingen Bernard en Isabelle op zoek naar spullen die perfect pasten bij de stijl en uitstraling van het huis. Bernard tekende zelf een behoorlijk deel van de meubels uit, waaronder de grote eettafel en verschillende kasten. Net zoals het huis zelf zijn de meubels sober, maar niet strak of minimalistisch. Ook de keuken werkte hij zelf uit. “Andere spullen vonden we bij antiquairs en op brocantemarkten”, zegt hij. “Vooral in Frankrijk gaan we graag naar zo’n marktjes, daar

Het huis werd gebouwd in 1820,
in de typische directoirestijl

is altijd wel iets te vinden. Zeker om kleinere objecten op de kop te tikken, zijn die Franse markten ideaal. Hoewel we niet altijd met een hele karrenvracht terugkomen, hebben we door de jaren heen een hele verzameling aangelegd. Sommige spullen hebben we zelfs moeten opslaan omdat we er geen plaats meer voor hadden. Daarvoor willen we nu een speciale kast kopen of maken waarin we ze kunnen uitstallen.” Eén van de pronkstukken is het trumeau (middenpijl uit een deur) dat boven de schouw in de woonkamer prijkt. Het hout van dit wandvlak is gebarsten en je ziet dat het al een heel leven achter de rug heeft, maar net dat maakt het juist zo bijzonder.

LANGE ZICHTLIJN

Bernard en Isabelle vielen direct als een blok voor het huis, maar de tuin was voor hen al net zo belangrijk. Ook daar hebben ze flink de handen uit de mouwen gestoken om er hun eigen droomtuin van te maken. “Oorspronkelijk was hij opgevat als een oude bowling green: een grasvlakte die in het midden dieper was dan aan de kanten, zodat de bal altijd terug rolde. Dat basisprincipe hebben we behouden, maar we hebben de tuin verder wel opnieuw aangelegd.” Als eerste lieten Bernard en Isabelle het zwembad bouwen dat, hoewel het vlak bij het huis ligt, van binnenuit bijna niet te zien is. Om de tuin af te maken, hebben ze hoge hagen geplant en op de plaats waar ooit een paviljoen stond, compleet met schuilkelder, staat nu een flink begroeide pergola. Daarachter legde Bernard een moestuin aan naar het voorbeeld van de typische, negentiende-eeuwse keukentuinen. Hoe precies hij te werk is gegaan, merkt u eigenlijk pas wanneer u helemaal achterin de tuin staat. Daar blijkt dat de hele tuin werd opgebouwd rond één lange zichtlijn, een as die helemaal door de lange tuin én door het huis loopt. Wanneer de achterdeur openstaat, kunt u van hieruit zelfs de voordeur zien.

GEEN VASTE EETPLAATS

Dankzij die zichtlijn lijkt de tuin wel het verlengde van het huis. Ook binnen werden opvallend veel lange zichtassen gebruikt, die het huis een open en luchtige uitstraling geven. “Natuurlijk spelen de vele grote ramen daarbij ook een rol”, zegt Bernard. “Er valt zo veel licht binnen, dat elke kamer ruimtelijk oogt en heel aangenaam aanvoelt. Die bijzondere sfeer maakt ook dat we van elke kamer genieten en iedere ruimte gebruiken. We vinden het belangrijk om in het hele huis te leven en elke kamer te ‘beleven’.” Zo hebben Bernard en Isabelle bijvoorbeeld geen vaste eetplaats. In verschillende kamers staan tafels waar ze allemaal wel eens aan eten. Sommige bieden plaats aan wel twintig gasten, aan andere eten ze alleen met het gezin. Met z’n vijven dus, want sinds ze hierheen verhuisd zijn, hebben Bernard en Isabelle er nog een zoontje bij gekregen. ■

